

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **M., a. s., P.**, so sídlom X.P., zastúpenej *Advokátskou kanceláriou JUDr. D. B., s. r. o., so sídlom P.*, proti žalovanému **Primátorovi mesta P.**, so sídlom Štefánikova 821/21, P., *zastúpenému JUDr. P. L., advokátom so sídlom S.*, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. marca 2011, č. k. 13S/67/2010-58, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 29. marca 2011, č. k. 13S/67/2010-58 **m e n í** tak, že fiktívne rozhodnutie Primátora mesta P., v spojení s rozhodnutím č. sp. 2010/03096 z 10. novembra 2010 ako aj rozhodnutie č. sp. 2010/03096 z 18. októbra 2010 **z r u š u j e** a v e c **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 592,40 eura na účet Advokátskej kancelárie JUDr. D. B., s. r. o., so sídlom P., č. účtu X., vedený v S., a. s., pobočka Trenčín, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia mesta Puchov zo dňa 18. októbra 2010, ktorým jej mesto P. nesprístupnilo požadované informácie, ako aj zrušenia rozhodnutia mesta P. zo dňa 10. novembra 2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie zo dňa 25. októbra 2010 a tiež fiktívneho rozhodnutie žalovaného o jej odvolaní zo dňa 25. októbra 2010.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1 a § 247 ods. 1 OSP a § 1 a § 19 ods. 2 a 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) a tým, že sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že na podané otázky v žiadosti o sprístupnenie informácií nedostala kvalifikovanú odpoveď. Sprístupnenie informácií sa týkali Všeobecne záväzného nariadenia (ďalej aj „VZN“) č. 1/2008, ktoré bolo prijaté hlasovaním mestského zastupiteľstva mesta P. v súlade so zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov s tým, že výsledky hlasovania ako aj podklady tohto hlasovania boli zverejnené na internetovej stránke mesta P.. Z obsahu spisu žalovaného je zrejmé, že odvolanie žalobkyne z 18. októbra 2010 vybavil žalovaný listom z 10. novembra 2010, ktoré sa považuje za rozhodnutie o odvolaní podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.. Preto tvrdenie žalobkyne, že napáda fiktívne rozhodnutie žalovaného vydané v zmysle § 19 ods. 3 citovaného zákona nepovažoval súd za dôvodné. Súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie žalobkyne v tom, že o odvolaní rozhodol správny orgán, ktorý na takéto rozhodnutie nebol príslušný (mesto P.). Z obsahu spisu je zrejmé, že o odvolaní rozhodol žalovaný, t. j. primátor mesta P. dňa 10. novembra 2010. Podľa názoru krajského súdu žalovaný vo veci rozhodol v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z..

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania žalovaného nerozhodol s odôvodnením, že v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti (OSP) sa o trovách správneho orgánu nerozhoduje.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

Citujúc ustanovenia § 2 ods. 1 a § 3 ods. 1 a 3 zákona o slobode informácií poukazovala na to, že žalovanému dňa 04.10.2010 žiadnu žiadosť o sprístupnenie informácií neposielala. Predmetná žiadosť bola adresovaná mestu P. nie žalovanému. Žalovaný v danom

prípade nebol povinnou osobou v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám (§ 19 ods. 2 zákona o slobode informácií).

Rovnako tak nesúhlasila s dôvodením krajského súdu, že z obsahu spisu žalovaného je zrejmé, že odvolanie žalobkyne z 25.10.2010 (nie z 18.10. 2010 ako nesprávne uvádza krajský súd) vybavil listom zo dňa 10.11.2010 žalovaný. List zo dňa 10.11.2010 jednoznačne podpísal žalovaný konajúci v mene mesta P. nie vo vlastnom mene – ako primátor.

Podľa názoru žalobkyne, ak by aj bolo privolené takémuto názoru súdu, znamenalo by to, že aj list zo dňa 18.10.2010 by bol vybavením veci žalovaným a nie mestom P.. Listy zo dňa 18.10.2010 a 10.11.2010 majú identickú hlavičku a podpis konajúcej osoby. Podľa žalobkyne nemožno účelovo konštatovať, že nimi bola vec vybavená v 1. stupni raz mestom P. a raz v 2. stupni žalovaným. Nemohlo preto dôjsť k naplneniu litery zákona o slobodnom prístupe k informáciám, (rozhodovanie o veci v 2. stupňoch, keď je nesporné, že sa 2 x rozhodlo iba v jednom stupni).

Na základe horeuvedeného žalobkyňa žiadala rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť zrušením rozhodnutia správneho orgánu a vrátením veci žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila trovy konania vo výške 77,29 eura.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že považuje odvolanie žalobcu v plnom rozsahu za neopodstatnené a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/67/2010-58 zo dňa 29.03.2011 za vecne a právne správny.

Mal za to, že je zrejmé, že písomnosť označená ako „Odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 18.10.2010 – odpoveď“ zo dňa 10.11.2010 je rozhodnutím primátora Mesta P., ktorá skutočnosť bola riadne zistená v súdnom konaní prvostupňovým súdom zo spisového materiálu a z tohto dôvodu je uvedené tvrdenie žalobcu nedôvodné.

Žalovaný taktiež uviedol, že prvostupňový súd sa riadne, zákonne a úplne vypořiadal so všetkými tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe, pričom správne dospel k záveru o jej nedôvodnosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol

zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je plne dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmavať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia

a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 veta prvá OSP).

V zásade ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré musí mať náležitosti z hľadiska materiálneho i formálneho práva. Formálne náležitosti správneho rozhodnutia upravuje najmä základný procesný predpis – správny poriadok.

Podľa nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

Výnimočne takéto rozhodnutie v skutočnosti nemusí existovať (napr. **fikcia rozhodnutia** podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a rozhodnutia o odvolaní podľa § 19 ods. 3 citovaného zákona).

Právo na informácie je v oblasti územnej samosprávy vykonávané viacerými formami. Orgány územnej samosprávy sprístupňujú a zverejňujú informácie napr. v zmysle § 25 ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov alebo v zmysle ustanovení zákona o slobode informácií.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. V poznámke k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 ústavy, ktorá síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, **obce**, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 18 ods. 2 veta prvá zákona o slobode informácií ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie.

Ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu (§ 18 ods. 3 veta prvá zákona o slobode informácií).

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. **Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor).** Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy (§ 19 ods. 2 zákona o slobode informácií).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“) obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnu pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba.

Podľa § 24 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 369/1990 Zb. predstaviteľom mesta a jeho najvyšším výkonným orgánom je primátor mesta. Na jeho postavenie sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona o starostovi.

Podľa § 24 ods. 3 zákona č 369/1990 Zb. úlohy obecnej rady a obecného úradu plní v mestách mestská rada a mestský úrad.

Podľa § 13 ods. 4 písm. c/ v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá zákona č. 369/1990 Zb. starosta (primátor) zastupuje obec (mesto) vo vzťahu k štátnym orgánom, k právnickým a fyzickým osobám.

Podľa § 13 ods. 5 v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá zákona č. 369/1990 Zb. starosta (primátor) je štatutárnym orgánom.

Podľa § 16 ods. 2 v spojení s § 24 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. obecný (mestský) úrad vypracúva písomné vyhotovenia rozhodnutí obce (mesta).

Podľa § 16 ods. 3 v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá a ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. prácu obecného (mestského) úradu riadi starosta (primátor).

Podľa zhora citovaného § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 221/2000 Z. z. možno podať opravné prostriedky, ktorými sa žiadateľ môže brániť proti odmietnutiu požadovanej informácie alebo nečinnosti povinnej osoby, ktorá spočíva v márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie o žiadosti ustanovenej v § 17 citovaného zákona.

Pokiaľ ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií, zveruje rozhodnutie podľa tohto zákona obecným (mestským) úradom, možno pripustiť, že je vo vzťahu k správneho poriadku i k zákonu o obecnom zriadení v postavení osobitného zákona a použije sa preto prednostne. Toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, že nezbavuje správny orgán povinnosti riadne vykonať odvolacie konanie a rozhodnutie náležite odôvodniť, čím je všeobecne vo fiktívnom rozhodnutí naplnený nedostatok jeho nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti pre nedostatok dôvodov, keďže nemá náležitosti § 47 zákona č. 71/1967 Zb..

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Povinnosťou správneho orgánu s poukazom na vyššie uvedené, je zaoberať sa pri odôvodnení rozhodnutia všetkými skutkovými okolnosťami, vykonanými dôkazmi, vyvodit' z týchto dôkazov skutkové a právne zistenia a potom voľným správnym uvážením pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona o slobode informácií a medzí, ktoré zákon stanoví, dospieť pri dodržiavaní logického výkladu k rozhodnutiu.

Postup odvolacieho orgánu je uvedený v § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií. Odvolací orgán musí rozhodnúť do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie (procesná fikcia), ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia, čo je ďalšia

procesná fikcia. V § 19 ods. 4 tohto zákona sa ustanovuje, že rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona, za ktorý sa považujú ustanovenia § 244 a nasl. OSP.

Napriek legislatívne neobvyklému zaradeniu súdnej ochrany k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku, v skutočnosti pri preskúmaní podľa § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií ide o súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá sa v tomto prípade realizuje prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve, na základe ktorej sa môže preskúmať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti poskytnúť informáciu, nie je preto opravným prostriedkom.

Správny súd v súdnom konaní neskúma, či existujú dôvody pre sprístupnenie, ale skúma, či existujú dôvody pre nesprístupnenie.

Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám) nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií.

Fiktívne rozhodnutie je už svojou povahou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, a preto bez ďalšieho zrušiteľné správnym súdom.

Súdnemu preskúmaniu rozhodnutia o odmietnutí žiadosti predchádza administratívne konanie, ktoré sa, ak zákon o slobode informácií nemá iné ustanovenie, spravuje **správnym poriadkom** (§ 22 ods. 1 zákona č. 221/2000 Z. z.). So zreteľom na niektoré jeho osobitosti je nevyhnutné objasniť aj konanie, ktoré predchádza (musí predchádzať) podaniu žaloby.

Všeobecný predpis o správnom konaní sa vzťahuje aj na konanie, v ktorom o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhoduje pri výkone samosprávy obec (mesto) [§ 27 ods. 2 v spojení s § 24 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb.].

Podľa § 250d ods. 1 OSP predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa.

Administratívny spis tvoria všetky dokumenty týkajúce sa tej istej veci. Za „spisy žalovaného správneho orgánu“ súdna prax považuje iba úplný, riadne zažurnalizovaný a originálny spisový materiál orgánu verejnej správy v danej veci, spisy musia obsahovať

aj originály dokladov o doručení rozhodnutí, aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu.

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. uznesenie sp. zn. 8SŽo/6/2010) ak žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis, alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci a ktoré nie a prečo, ako aj informácie o možnom zastúpení účastníkov správneho konania. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu odporcom zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci. Preto je pri nepredložení administratívneho spisu, pri predložení nekompletného administratívneho spisu alebo fotokópie administratívneho spisu rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nepreskúmateľné, čo samo osebe zakladá dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí správneho orgánu a vrátenie žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 3 OSP.

Ak dôjde k odmietnutiu požadovanej informácie alebo k márnemu uplynutiu lehoty (prípadne aj predĺženej) na rozhodnutie o žiadosti o informáciu, žiadateľ môže podať odvolanie podľa všeobecných predpisov o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)].

Ako je uvedené v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 221/2000 Z. z. informácií odvolanie sa podáva do 15 dní od odmietnutia poskytnúť informáciu alebo od márneho uplynutia lehoty povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať a rozhoduje o ňom nadriadený povinnej osoby; ak ide o rozhodnutie obecného úradu, je ním starosta (primátor) a o odvolaní proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, ktoré je napadnuteľné len rozkladom, rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Niet pochýb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aju nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t. j. jej otvorenosti

a transparentnosti). Tým sa zmanilo základné právne-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu vrejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené.

Zmyslom informovanosti fyzických i právnických osôb o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu.

Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho a tým aj vynutiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci.

Dostatočne rozsiahly, jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných.

Z hľadiska zhora uvedených zákoných ustanovení a teoretických východísk a zásad bolo potrebné posúdiť aj preskúmanú vec, pričom z nich nesporne vyplýva, že žalovaný ale ani správny súd v danej veci nepostupovali v súlade so zákonom.

Z obsahu predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že žalobkyňa svojou žiadosťou zo dňa 04. októbra 2010 požiadala o sprístupnenie informácií ohľadom výpočtu rozdielnej sadzby dane z nehnuteľností pre mesto P. určené vo VZN č. 1/2008 a jeho doplnkoch. Na túto žiadosť bola daná odpoveď pod. č. 2010/03096 dňa 18. októbra 2010 na hlavičkovom papieri mesta P. s podpisom primátora mesta P. Ing. M. M. a odtlačkom guľatej pečiatky mesta P.. Proti tomuto „rozhodnutiu“ podala žalovaná dňa 25. októbra 2010 odvolanie považujúc rozhodnutie za nesprávne a nezákonné odpovede v ňom za účelové a neuspokojivé a dožadovala sa korektného sprístupnenia požadovaných informácií. Na toto odvolanie obdržala žalobkyňa list označený ako „*Odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 18.10.2010 - odpoveď*“ taktiež na hlavičkovom papieri mesta P. s podpisom primátora mesta P. Ing. M. M. a odtlačkom guľatej pečiatky mesta P..

Treba vytknúť krajskému súdu, že ponechal celkom bez povšimnutia, že na jeho žiadosť o doručenie „originálu spisu, ktorý sa vzťahuje na vec“ zo 07. decembra 2010,

žalovaný dňa 25. marca 2011 zaslal faxom do kancelárie predsedu súdu VZN č. 1/2008 a jeho doplnky č. 1 a č. 2 a list z 28. marca 2011 adresovaný súdu nazvaný „Zdôvodnenie náväznosti VZN č. 5/2009 o dani z nehnuteľnosti pre mesto P. na VZN č. 1/2008 o dani z nehnuteľnosti pre mesto P.“, ktorý nebol ani dostatočne čitateľný. Tým sú napadnuté rozhodnutia nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu (§ 250j ods. 3 OSP).

Taktiež sa krajský súd náležite nevysporiadal s formálnymi vadami „rozhodnutí“, ktoré, ako správne namieta žalobkyňa v odvolaní, sú obe vydané tým istým subjektom, (resp. nie je u nich možné zo žiadneho ich formálneho znaku ani z obsahu rozlíšiť, že tomu tak nie je), a nespĺňajú ani náležitosti stanovené správnym poriadkom. „Rozhodnutie“ vydané na základe odvolania žalobkyne je aj nepreskúmateľné pre nedostatok jeho dôvodov.

Najvyšší súd sa preto nemohol nestotožniť s názorom krajského súdu ani s odôvodnením jeho rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu nebolo tiež možné opomenúť, že odpovede uvedené v „rozhodnutí“ z 18. októbra 2010 č. sp. 2010/03096 sú skôr výsmechom či iróniou, ako zákonu zodpovedajúcou odpoveďou na žiadosť žalobkyne.

Preto krajský súd pochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd podľa § 250 ods. 3 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 2 veta druhá OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil všetky žalobou napadnuté rozhodnutia a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní sú orgány verejnej správy povinné postupovať v súlade so zákonom o slobode informácii, zákonom o obecnom zriadení i správnym poriadkom, a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť, tak aby nové rozhodnutie zodpovedalo uvedeným zákonom a ich účelu.

V ďalšom konaní správny orgán je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že v súdnom konaní úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu v sume 592,40 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok 2 x 66,00 eur, z náhrady trov právneho zastúpenia v uplatnenom rozsahu za 2 úkony právnej služby vykonané právnou zástupkyňou v roku 2010 vo výške 1/6 výpočtového základu

po 120,23 eura (príprava a prevzatie veci, podanie žaloby na krajský súd) podľa § 11 ods. 4 a § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01. júna 2010 plus dvakrát paušál v sume 7,21 eura (nie 7,41 eura ako účtovala právna zástupkyňa) v zmysle 16 ods. 3 cit. vyhlášky, plus 19 % DPH (nie 20 % ako účtovala právna zástupkyňa) podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky v sume 48,43 eura a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 (podanie odvolania) 123,50 eura, paušál v sume 7,41 eura, plus 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky v sume 26,18 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. D. B., s. r. o., so sídlom P., č. účtu X., vedený v S., a. s., pobočka Trenčín, do troch dní (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u ě n í e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 08. novembra 2011

JUDr. Jana B a r i c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková